Українська Стрілецька Кооператива

"КАЛИНА"

має на складі найновіші видання кооперативи "Червоної Калини" у Львові і продає по дуже приступних цінах. Видання "Червоної Калини" — це твори учасників визвольних змагань українського народу.

	Опр.	Брош.
Перші стежі	$1.25	0.75
Джінгіскан	.75	0.50
Чорні Рядки	1.00	
Спомини Шухевича 5 томів в гарній оправі	5.00	
Зірка	1.00	
Вадим	1.00	0.60
Щоденник Чикаленка		1.75
Спомини Петрова 3 т.	3.00	1.80
Берестейський мир	1.50	1.00
Курилася доріженька		0.60
Перед навалою		0.60
Чорторий		0.60
Квіти і кров		0.60
На згарищах		0.60
Видиш брате мій	1.00	0.60
Партизани 2 томи	2.00	1.20
Кожухів	1.00	0.60
Галаган, спомини 4 т.	4.00	2.80
Світова революція 2 т.		3.50
На чорній дорозі	1.00	0.60
Чета крилатих		0.75
Хрестний огонь		0.60
Життя і пригоди Цяпки		0.75

	брош.
Глум	0.35
В огні	0.75
Оттак собі	0.40
Грішник	0.40
Договір з Денікіном	0.25
Слота	0.25
Між молотом а ковалом	0.25
Політика принціпіяльна і опортуністична	0.25
За рідне гніздо	0.20
Що таке інтернаціоналім	0.15
Белз, Буск, Звенигород	0.10
За український Львів	0.20
Перемишль	0.10
Теребовля	0.10
Хмельницький у Львові	0.10
На вічну Ганьбу Польщі	0.55
Гуцульський Курінь	0.75
Спомини Дорошенка 4т.	1.25
Гіркий то сміх	1.00
Товариші сміху	0.45
Люде і блазни 2 т.	1.00
Марево війни	0.30
Ждала, ждала козака	0.25

Крім повище наведених видань "Червоної Калини" маємо на складі всі другі видання зі всіх галузей української літератури, включаючи театральні і музичні твори.

Книжки висилаємо на замовлення за попереднім надісланням грошей. На СОД книжок не висилаємо

Всі книгарні в Канаді дістають книжки на тих самих умовах, на яких побирали книжки впрост. з кооперативи "Червона Калина" у Львові.

Замовлення просимо посилати на слідуючу адресу:

Ukrainska Kooperatywa "KALYNA"

BOX 2121 WINNIPEG, MAN або 153 McGREGOR ST.

— НАША СИЛА В НАС САМИХ —

СТРІЛЕЦЬКІ ВІСТИ

VETERANS NEWS

Орган Української Стрілецької Громади в Канаді

— РЕДАГУЄ КОЛЄГІЯ —

АДРЕСА: BOX 2121. WINNIPEG, MANITOBA, CANADA.

Рік II. Ч. 10. 30. ЖОВТНЯ 1931. WINNIPEG, MAN., Oct. 30. 1931. Vol. II. No. 10.

Свято Державности і Армії

Минає 13-тий рік, як найдальше на захід висунена частина українських земель, що була під Австрією, поновила права на свою незалежність. Листопадовий акт проголошення українських земель під Австрією САМОСТІЙНОЮ УКРАЇНСЬКОЮ ДЕРЖАВОЮ, геройська оборона тих прав оружною силою, та акт злуки цих земель з ядром українських земель з Великою Україною 1919 р. в одну цілість під назвою Української Народної Республики — це ті світлі сторінки української історії послідних літ, до яких під нинішний час звертаються наші думки.

Під гук крісів і скорострілів та реву гармат, на ратуші старинного українського города князя Льва, заткнув стрілець блакитно жовтий прапор Протягом одного дня змінив весь край від Сяну по Збруч свій вигляд, прибираючи український характер. Розоруження австрийських військ, перебір австрійських урядів ново назначеними українськими урядниками, довершено з такою скоростію, неначе би це діялося не за революції, але в мирнім часі. Відзискання ДЕРЖАВНОСТИ західної частини українських земель, що майже 600 літ тому назад стратила її була, стало дійсностю і настав цей довго очікуваний цілими поколінями **великий час.**

Не мав український нарід при своїм освободженню жадних помічників ані союзників. Окружений ворогами, зданий він був лише на свої власні сили. В краю стояли оружні частини Австрії, досить ще сильні, щоби здусити всяку нельоальність зглядом Австрії. Щоби політичний акт проголошення самостійности набрав змісту, треба було поставити проти збройної сили також збройну силу — створити Українську Армію. І дійсно створилася українська Армія, якої основою стали У.С.С. і неначе з під землі виросла вона, та стала гордістю українського народу, символом нашої самостійности. УКРАЇНСЬКЕ ВІЙСЬКО І УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА **це ті нерозлучні цінности, якими ми дорожимо, це те світло, яке просвічувати буде дорогу аж до завершення перерваного діла.**

І скорою ходою пішло наладжування нового життя на волі. Та в краю настала трівога. Відвічний ворог лях, що сам що й но скинув зі себе пятно невільника, сягнув лукавою рукою по найвищу цінність

STRILECKI VISTY — VETERANS NEWS

a monthly Journal Published by the Ukrainian Veterans Ass'n in Canada
158 McGREGOR ST. WINNIPEG, MAN.

Edited by Paul Shulha

And Printed by the People's Press Co.,
at 173 McGregor St. Winnipeg, Man.

Річна передплата $1.00 — Поодиноке число 10 центів.

українського народу, по його волю, по землю і майно. Росли рідкі ряди оборонців слушних прав україн. народу, створилися бриґади, корпуси — повстала українська Армія. Вісім місяців вона ставила чоло переважаючим ворожим силам та завдала ворогові не одно тяжке поразження; вона вкрилася славою та непобіджена, а з браку набоїв перейшла річку Збруч.

Ой, та зажурились, Стрільці Січовії,
Як Збруч річку проходили...

співає наша стрілецька дума, бо дні радости минули, бо дні смутку настали.

Та не громом кидаймо ми на наших ворогів і не спихаймо вини одні на других. Памятаймо, що життя це боротьба, боротьба за істнования, за правду. А правда річ зглядна і її треба собі виборoти. Двайцяте століття, що правда, не знає вже невільництва людини. як одиниці, але людство ще не поступило так далеко, щоби усунуло також поневолення народів. За кожним народом признається право на самостійність але треба вміти її собі здобути та вдержати. Рішаючим чинником в здобуттю її є сила і то збройна сила на першім місці. В бою не все скількість рішає. Звичайно і менша армія, як її жовніри сві домі, що боронять правди, розбиває в двоє сильнійшого ворога. І хоч численні є наші вороги, то в бою за нашу державність, ми вийдемо побідниками, бо за нами правда, бо наш стрілець показався відважним і витревадим, бо луч світла волі, яку можна осягнути лише в своїй національній державі, просвічує молоді, будучим українським стрільцям. Іскра, що впала 1917 до 1920 р., жевріє досі. Невидна вона, лиш часом вибухає полумям та наганяє жах на ворога-грабіжника українських земель. В підпіллю росте наша військова сила, вступає в сліди героїв послідних визвольних змагань. Вона дає нових героїв. складає нові жертви та ними роздувае з іскри вогонь в українських серцях, огонь боротьби за правду, за волю поневоленого українського народу, за його державність, за наш великий національний ІДЕАЛ **Самостійної Соборної Української Держави.**

ПОЗІР ! **ПОЗІР!** ПОЗІР !

ПОЗІР ! — кликала в памятному Дні 1918. р. загрожена Батьківщина.
ПОЗІР! — кликала в цьому Дні наша столиця місто Львів.
ПОЗІР! — неслося гомоном по селах, филею переливалося понад ріки й ставки, плило левадами й полями. широкою луною відбивалося від карпатських гір та непроходимих борів-лісів, заверталося на яри й степи.
Заходило під мийські крівлі, як від віків бажанний зов гостем входило під селянські стріхи.
Стрепенувся галицький відлом Української Нації, стиснув у змученій долоні холодний кріс і пішов ще раз на стрічу своїй долі...
"А МИ НАШУ СЛАВНУ УКРАЇНУ РОЗВЕСЕЛИМО"...

На трупах борців виросла червона калина. Гаряча кров віллялася в її червоні, повні китяги"...

Як видимий доказ недавніх змагань, остали Інваліди. Скитаються по обезділеній Землі рештки людського тіла і лиш наслухують, чи не кличе воєнна сурма на дальші бої. З охотою кинуть на жертвенник і ці рештки свойого тіла, віддадуть душу за найвище національне Добро.

А покищо, колишні лицарі хилять буйну голову до долу і з лицем покритим соромом, простягають руку до громадянства за підмогою.

Українське громадянство не повинно відмовити цеї помочі Тим, що наставляли свої грудни й вийшли з кривавої борні найбільше покривджені.

УКРАЇНЦІ ВІЛЬНОЇ ЗЕМЛІ КАНАДИ!

Громадянство в краю складає мимо найтяжчих трудностей свої жертви на Інвалідів. Зложіть і Ви свою жертву, бо Інваліди билися за спільне добро, за права Українського Народу, з яким Ви, хоч за морем чуєтеся одним.

ТИСЯЧА ІНВАЛІДІВ У. Г. А. чекає на традиційну поміч, на ЛИСТОПАДОВУ ЗБІРКУ.

ВІСІМНАЙЦЯТЬ ТИСЯЧ ДОЛЯРІВ НА РІК МУСИТЬ ГРОМАДЯНСТВО ЗІБРАТИ на ренти Інвалідам, на лікування на протези, на удержання Дому Інвалідів.

Іменем Інвалідів кличемо о цю допомогу й віримо, що Українське громадянство не забуде останків своєї геройськоїАрмії.

У Тринадцяту Річницю Національного Зриву

ГОЛОВНА РАДА
УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ДОПОМОГИ ІНВАЛІДАМ
у Львові, вул. Руська Ч. 3.

Жертви слати на адресу: Українська Стрілецька Громада, Бакс 2121, Вінніпег, Ман.

До Українського Громадянства!

Головна Управа Української Стрілецької Громади в Канаді беручи під увагу політичну діяльність так званих українських комуністів в Канаді, яка виявляється в демагогічній-агітаційній пропаґанді широкій устно рефератами, промовами і дискусіями та писмом (комуністичними брошурами, УРВістями, Фармерським Життям, Робітницею і т. п.) прийшла до заключення що:

І. ТУРФДоми (Товариство Українських Робітничо-Фармерських Домів), яких Головний Заряд у Вінніпегу підлягає канадій ській комуністичній партії, яка є секцією III. Інтернаціоналу в Москві — виконують припоручення своєї централі та працюють на користь Москви, а не на користь Самостійної Соборної України, ані на користь Канади.

2. Повищі товариства організують в Канаді забурення та намовляють робітників до бійки з поліцією уживаючи в тій цілі під покришкою національного клича допомоги Західній Україні, зорганізованих відділів ТОДОВИРНАЗУ (Товариство Допомоги Визвольному Рухові на Західній Україні).

3. Ті Товариства стремлять до прилучення Українських Земель під Польщею, Румунією, і Чехословаччиною до СССР і за-

держання всіх українських земель під Москвою, місто стреміти до створення САМОСТІЙНОЇ СОБОРНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ на всіх історичних Українських Землях.

4. Ті Товариства в цілі приєднання членів української народности використовують теперішню загальну господарську кризу та безробіття в Канаді, як також національні почування і почуття заподіяної кривди українського народу.

5. Ті Товариства уживаючи імени Українців та маючи на оці добро наших відвічних ворогів Москалів а не Канади ані Незалежної України намавляючи канадійсько-українське робітництво до нельоальности проти Канади і до протидержавних забурень, пошкоджують доброму імени Українців в Канаді.

Тому стверджуємо, що робота тих товариств є шкідливою так для Канади нашої нової вітчини, як і для справи змагань до Самостійної Соборної Української Держави.

Остерігаємо українське громадянство перед безсовістними і платними агітаторами Москви.

Взиваємо українську суспільність щоби:

1. на кожнім кроці виказувала шкідливу роботу большевицько-московських агентів,

2. щоби українська суспільність творила комітети опіки над укр. робітниками, що потерпіли від нинішної кризи і орґанізували кооперативні підприємства та пляново старалися злекшити нинішну економічну скруту і долю українського робітника в Канаді.

Головна Управа
УКРАЇНСЬКОЇ СТРІЛЕЦЬКОЇ ГРОМАДИ.

МУЧЕНИКАМ ЗЛОЧИННОЇ РУКИ

Слава, слава Герої Вам!
Що палягли на полі там,
Де ниви розлогі цвили яринами,
Днесь остались згарища —
Страшні видовища,
А сироти бідні гасять їх слезами.

Де пишались наші села.
Там руїна ся остала.
Землю вкрили трупи й гарматні кулі.
Сплять там сини України,
У могилах де руїни,
Що бажали Неньці Україні волі.

Де вражі ляхи знущались,
Кров невинно проливали,
З неї зродиться месник на кати-тирани.
Повстануть з могил герої,
Що мучилися в неволі,
Пірвуть страшні диби й ляцькії кайдани.

На нашій землиці рідній,
Де сироти плачуть бідні,
Кровця наших братів зросила ниви там.
Той засів принесе плоди,
Будуть бачити народи,
Заквітчаєсь і зродиться великий лан.

Спіть спокійно герої,
Що голови зложили в бої
Серед кровавого танку горя-муки.
Земля пером Герої Вам.
Спочивайте спокійно там,
Честь Вам, слава, спіть спокійно мученики.

Ваші діла приміром стали,
Нове покоління шукає слави,
В підпіллю нові кадри щоб докінчити Ваших діл.
Боєвики за України Волю
Все готові — острять зброю
Прогнати ворогів з українських гір-долів, міст і сіл.

Іван Новосад.

Громадське господарство як засіб в боротьбі за самостійність

Загально відома річ, що господарство кожної країни має великий вплив на політичну силу держави, як також на добробут горожан, які в ній живуть. Господарські потреби країни є так важні, що нераз викликають непорозуміння, а то й війну, та вистарчить вказати хочби на послідну світову війну. Спільні господарські потреби поодиноких держав впливають на їх приязне відношення до себе, а на відворот протилежні господарські потреби викликають непорозуміння.

Кожна держава старається не лише о свою політичну, але також о свою господарську незалежність. Коли рільництво, копальняний промисл, торговля і фабричний промисл та банковість держави добре розвинені і упорядковані і коли країна все найважнійше, що її потрібно до виживлення горожан і охорони на час мира і війни може випрудуковати в своїх границях, то така країна чується независимою від своїх сусідів. Вона наладжує своє господарство і політичне життя після своєї волі і потреб. Тому кожна країна старається розбудувати і упорядкувати як найкраще своє господарство, щоби можливо як найменше бути залежним від заграниці.

Культурні народи, що привикли жити в своїй самостійній, національній державі, ставити свою державність на найвищім щебли своєї національної гордости і її завзято боронити, утотожнюють національність з державністю, так що горожани Франції в їх розумінню є французької національности, а горожанин Польщі є польської національности. У культурних народів затерлося розуміння ріжниць межи державністю а національностю. Так само відносини господарства, культурні народи беруть як господарську цілість нації — господарство даної національної держави.

А однак, були і є такі народи, що хоч мають всі услівя творити державу, то все таки з ріжних причин її не мають. Є народи, що мають свою окремішну мову і культуру, заселюють збитою масою велику територію, мають почуття спільної приналежности і окремішности і бажання бути самостійними, а однак другі сильнійші чи хитрійші народи вспіли поневолити їх і накинути їм своє панування. До таких народів належали до недавна Ірляндці, Чехи, Словаки, Поляки, Литовці і другі, а до нині ще лишилися такими Українці. Про господарство таких народів не говориться, бо воно входить в господарство держави до якої поневолені належали чи належать. А все-ж таки життєві потреби поневолених народів з правила є відмінні від потреб державного народа.

Коли господарство відіграє таку важну ролю у державних народів, то воно мусить становити не менше важну справу для поневоленої нації. Ба що більше, ті поневолені народи мусять ужити в певних обставинах свойого господарства як засобу боротьби за сою самостійність, як це було в минувшині в боротьбі за самостійність деяких поневолених народів і як це діється в деяких народів на наших очах. І хоч наука, яка, як вище сказано, не розріжняє господарства поневолених народів вчисляє його до господарства державної нації, то мимо того ця ріжниця істнує і це добре знають поневолені народи. І так Чехи за часів своєї приналежности до Австрії для означення свойого господарства, у протиставленню до господарства австрійської держави, називали його громадянським господарством (Народостні господарстві*). Тому й Чехи як і другі народи вже за час свойого поневолення

(* Господарство державної нації означає наука національною економією, або народним господарством.)

старалися вибудувати і упорядкувати своє громадянське господарство, руководячися потребами свойого народу і розуміючи, що від цеї справи незвичайно богато залежить прискорення чи опізнення його освободження. Також і український нарід, який стремить до своєї самостійности, мусить звертати пильну увагу на своє громадянське господарство.

Українське громадянське господарство, до якого треба зачислити всі підприємства, що є в руках Українців громадян без огляду чи то одиниць (фармарів) ремісників, фабрикантів, чи то спілок, має рівнож велике значіння для українського народу не лише ізза боротьби, за саме його істнування, але також ізза його боротьби **за державну приналежність**. Пригляньмося одній і другій справі блище.

Український нарід, що вже давно втратив свою самостійну державу, як упосліджена частина горожан Россії і Австрії, а тепер Польщі, зійшов на послідний щабель господарської будови. Український нарід, це нарід, що в 90 відсотках займає ться управою землі і то в половині не своєї. Він зробив лише початки в напрямі розбудови своєї торговлі, він ще зовсім не вспів розвинути свойого фабричного промислу і банкових підприємств. Беручи під увагу те, що Українці сповняють просту роботу, до якої треба в першу чергу сили а не науки і творять так звану верству нек валіфікованих робітників, що є найгірше плачені всюди, зрозуміємо, що нинішне положення українського народу є незвичайно критичне. Те положення стає тим гірше, що і той мізерний дохід, який українське громадянство має, воно мусить віддавати в чужі руки, купуючи промислові продукти, хоч які-б ті закупна малі не були, від фабрикантів чужинців (Жидів, Німців, Поляків і. т. д.) Лише розбудова свойого власного промислу і всіх вищих галузей господарства може поліпшити до певної міри життя українців на рідній землі, а до певної міри і на чужині.

Не менше важну вартість представляє громадянське господарство українського народа також в напрямі його змагань до незалежної держави. З окрема важну ролю відіграє справа посідання землі і під тим зглядом український нарід може ніколи перед тим небув так загрожений на своїх історичних землях, як під теперішню пору. На протязі соток літ неволі польські королі і московські царі, щедро обдаровували своїх шляхтичів та дворян українською землею, яка в той спосіб перейшла в чужі руки. Нині на українській території під Польщею, ту землю, за яку український нарід століттями клав свою голову в борбі з азійськими народами, яку він зросив потом і кровю за часів панщини, польський уряд ділить помежи кольоністів з корінної Польщі, а москалі спроваджують москалів з корінної Москви а жидів з цілої російської імперії кольонізуючи Велику Україну будьтоби з причини перебудовування сільського господарства на комуністичний лад. **Переселення чужинців на українську землю скріпляє чужинецький елемент і сильно загрожує, як що не ництить стремління українського на роду до замостійности.** Тому не диво що український нарід прямо **інстиктовно в самооборони** огнем гонить кольоністів зі своєї землі по обох боках Збруча. Хоч цей засіб боротьби стрічається з крикливим осудом, передовсім зі сторони ворогів, а частинно і критикою своїх, то на ділі є це при нинішних умовинах одиноким успішним оружжям і український нарід як слабший, є вповні оправданий до примінення його.

Не менше важною справою на дорозі визволення народу є розбудова його торговлі і банковости та промислу. Розуміючи це, Українці з цілим запалом взялися до праці, до вибудування своєї торговлі в першу чергу. Тому що Українці в Старім Краю не мають капіталістів-одиниць, які-би самі закладали такі підприємства, розбудувати свою торгівлю являється кооперативна система,де потрібний капітал збирається з малих уділів. Цей перший тор

говельний відділ українського громадянського господарства мусить довести до започаткування другого відділу, то є розбудови українського промислу. Бо маючи запевнений збут певного фабричного продукту через свої торговельні кооперативи, можна без ризика приступити до своєї фабрики, як раз за гроші заощаджені в цих торговельних кооперативах. На українських землях під Польщею приходить черга вже на розбудову цего другого степеня громадянського господарства, а початки зроблено там заложенням фабрики мила, цукорків, паперців, килимів і др.

Нарід, що має розбудоване своє громадянське господарство збільшає свій доб робут, а зі збільшенням добробуту збільшаються його вимоги життя. Тому, що українське громадянське господарство (господарство поневоленого народу) є частиною національного господарства (господарства цілої держави, в якій поневолений нарід живе), то оба ці господарства тісно звязані й від себе залежні. Так це громадське господарство поневоленого народа стає одним важним колісцем в господарській будові хоч і не своєї держави, яке після того чи входить в триби цеї машини господарства державного народу, чи виломлюється з неї, пособляє або спиняє сам хід цеї господарської машини державного народу. Користаючи з цеї зависимости недержавний нарід може ужити її в боротьбі за свою державну незалежність, переводячи бойкот виробів підприємств ворожого державного народу. Щоб цей бойкот дався болюче відчути державному народові, треба двох услівій: перше розбудова громадянського господарства поневоленого народу мусить осягнути від повідний степень розвою, щоби поневолений нарід переводячи господарський бойкот, мав свої торговельні підприємства, в яких би міг купувати вироби своїх фабричних підприємств., а друге те саме мусить статися з розбудовою господарської структури державного народу, коли він (державний нарід) має болючо відчути цей бойкот його підприємств.

Тому, що поляки самі були недержавним народом і не вспіли ще розбудувати своїх підприємств, як і тому, що українські підприємства на українських землях під Польщею ще в самих початках, то і господарський бойкот не може ще бути важним засобом боротьби за визволення держави під нинішну пору, як дехто з Українців на еміграції думає.

Поклін Рабів

Під свіжим вражінням тяжко оцінювати якісь важніщі події чи явища. Кожний посторонній розсудний спостерігач, все що йому не зовсім ясне, вважатиме за доцільно зрозуміти, оцінити, а тоді лишень виносити таке чи інше рішення. Але не так воно водиться з тими людьми, що підпали абсолютно під гніт чужої волі. Вони на осліп на перший кивок панського паль ця готові кинути себе в огонь і воду.

Сталася в Польщі одна важна подія. На українських землях в Трускавці від руки невідомих справників, згинув оден з чільних польських політиків Т. Голуфко. Польська преса з цього приводу підняла жахливий вереск, що дійсно "вопіє до неба", ніби на Польщу спало щось такого дуже несподіваного. І ми розуміємо її. Розуміємо той глибокий роспач цілого польського громадяства, яке сьогодня без ріжниці напрямків, обєдналося, щоби прикриваючись "страшною подією" виступити знову проти всього українського. Розуміємо тому, бо не стало одного з найчільнійших їхніх "послідовників великих ідеалів польської моцарствовосьці", того хто коштом наївности закукурічених варшавських-уснеровських модерних Кисілів, а Галицько-волинських хлібоїдів, зручно бу дував ту "моцарствовосьць" на наших пре

дковічних, политих нашою кровю і потом землях. Нестало нарешті одного з найзручнійших експериментистів так зв. "меншостевої політики" в Польщі, який можливо сам довів до того, чого ми є сьогодня на наших Західно-українських землях, свідками.

Але якось не можна зрозуміти одного. Не можно зрозуміти наших тих, що при першій чутці про смерть їх ментора, з переляканою міною кинулися сторчака в ноги, щоб першими віддати свій глибокий рабський поклін "світлій памяти щирого приятеля українського народу". Цілі зґраї "варшавського сміття" та волинської хруніяди, отих "заступників", яких не допускають і женуть скрізь куди вони не тиснуться "заступати", кинулися стрімголов наперебій, щоби зайвий раз засвідчити хто вони такі. Та врешті не в тім річ. Нічого дивуватися тому, хто призвичаївся до ролі льокая. Найважнійше те, що ті панове з таким то запалом кинулися осуджувати "ганебний вчинок", і без жадних на це підстав, пятнують українське громадянство. Яке вони мають на це право? Що хоче нарешті та зрадницька кліка, яка будучи сама розчавленою подіями, від українського народу? Що спільного має вона з тим нещасним народом, яким ганебно, сидячи на запічках, тургується і закабалує його у вічне рабство? В той час як кишать нашим народом Соловки, Сибір, мури "Свентеґо Кшижа", Баторого і безчисленних інших, коли на наших очах догривається останній акт жорстокої нашої траґедії, в той час жалюгідні відпадки бавляться у "високу отвлечонную політику" на затилках найлютійших наших ворогів. Гидко це, тяжко і соромно про це говорити. Але також тяжко про це мовчати, бо назріваючі великі події, ясно добігають до їх необхідного розвязання і всі ті коровячі хвости, що плутаються поміж ними, заважаючи їх гонові уже раз на завсігди мусять бути відкинуті.

ПТАХ

Ніхто не знав його правдивого назвиська. Казали до него:— Птах. Бо лице його було подібне до сови, очі були як в шуліки, а ніс, як клюв яструба.

— Птах, забракло паперу. Завтра Птах приносив цілу пачку. — Птах, забракло черенок. — завтра Птах привозив скриню, ваги двох пудів. — Птах, часопис готовий — цього самого дня Птах забирав його і виносив.

То був одинокий звязковий тайної друкарні зі зовнішним світом. В самій річі ніхто не знав, що вона істнує, навіть найбільше довірені члени орґанізації. Хто переступив поріг цеї кузні живого революційного слова, мусів перечеркнути цілу свою минувшину. Не маєш матері, не маєш батька, не маєш дитини, не маєш друга, не бажаєш щастя, не віддаєшся покусам слави, не віриш вніякі нагороди перед гробом і за гробом, живеш анонімово, працюєш анонімово, ціла твоя моральність — то етика революційного аноніма. Мученики, що із жертвенного стоса піднімаються в небо віковічних розкошів — то не ти. Герої, що воскресають на побоєвищах і закляті в крицю вступають на педестали памятників — то не ти. Поети, що їх товпи лаврами вінчають — то не ти. Твоя етика зовсім нова. Її не було навіть в часах грецьких стоїків. Бо ти віриш навіть в те, що після тебе прийдуть другі люди і валитимуть твою роботу, а для добра дальшого розвитку, затруть навіть всякий її слід. Йде тільки оден безнастанний постійний розвиток. Ти, проминаюче звено, якийсь час звязуєш минувшину з майбутностю, а після того кришишся і гинеш. Те все таке просте, як два і два, чотири. То вершок мудрости, а кого то дивує,

той думаюча мірнота.

Птах, то було найсовершенніще втілення тої фільософії і тої етики. Дійшов до тої небуденної рівноваги, що ціхувала найбільших людей, які колинебудь жили на світі. А все-ж таки він тільки обслуговував друкарню. Не ставав на ніякій трибуні і не навчав, не перекладав переповнених цитатами томів і не переповідав нікому своїх думок не присвічував нікому навіть своїм приміром, бо ті, що разом з ним працювали, не витрачали дорогого часу на взаїмну обсервацію. Жили — і це їм в повні вистарчало. Працювали — і це заспокоювало всі потреби їхнього духа. На широкім світі зростав гніт. а вони в його підземеллях готовили йому гріб. На світі вянуло деревце пізнання зла і добра, а вони із одного зернятка ідеї, плекали новий кущ зі здоровими корінцями, зі силою росту, якої не можна було навіть обчислити і зі скритими в молодому мякуші золотими овочами. Все — се тільки перемінений соняшний промінь. І ця ростинка їхньої громадянської думки і ті друкарські касти і ця бібула і ці відозви і вони самі. От, звичайні складачі. А той там незвичайний хемік, якого вибуховий матеріял сфінксового складу облетів всі лябораторії міністерства війни і не реаґував на ніяке "Сезаме відкрийся" найсовіснійших і найбільш обдуманих аналіз. Той знову одинокий в свойому роді інжинір, що вмів робити підкопи без штабу рахункових, без тачок і возів, що забиралиби землю, без задержки вуличного руху і мимо цілої армії настановлених Арґусів. Та, наприклад, трийцятьлітня жінка, зуміла обїхати кілька високих шкіл, цілі роки працювати в бібліотеках, здобути цілий ряд патентів, що розгубилися десь по світі крім ... паспорту. Як дух появлялася в гостинниці і як дух, з неї зникала. Немов мряка, що виходить із землі, появлялася скрізь і за найменшим подувом слідчої поліції, знову розвівалася в повітрю. Не подумала навіть ніколи довше, як пять хвилин про дитину, що росла у бабусі певно в добрій опіці, бо від чогож впрочім булиби бабусі? Навіть патенти добувала анонімово. До хемічної лябораторії ляйпціґської високої школи не пускали жінок. Тож вдягнула мужеське убрання. Та на нещастя раз якось зімліла; професор добродушний старичок, став її приводити до памяти, порострібав, тайна вийшла на верх. Треба було їхати дальше в світ. Їхала, аж знайшлася тут. А решта того друкарського леґіону? Всі вони такі. Кожний через одну хвилину ставав на найвищому щаблі научної специялізації, а опісля сходив з него глибоко, глибоко... аж на суспільне дно, аж під то море голов, прямувань, замислів, етик законів, людських уряджень, де кузня завтрішнього, де твориться нова вісь світа, де родиться провідна думка майбутніх поколінь, де може вдержатися тільки ґеній анонімовости, а разом з тим стихія. І направду кожен з них мігби був сказати про себе: я і природа одно. Але з погордою відносилися до всякого лірично-фільозофічного "розмазуванняся в собі і розглядання складових дощинок будови свойого я". То був може одинокий канон скептиків синтетиків.

Десять років шукали за ними, чи не що дня обтираючися о їхні постаті. На вислідження їх видано кільканайцять міліонів, коли в той-же час вони самі нічого майже невидавали на себе. Через них заєдно алярмували цілу адміністрацію, коли в той сам час, ні оден грецький Архімед не здобувався на такий спокій, як вони. А все таки поводження не засліплювало їх. Аж до найдальших меж промахів, ще на основі рахунку імовірности ладилися до неминучої катастрофи. Зміняли помешкання, переносилися з міст до міст. Над кожним з них завис незясований смертний присуд. Але та смерть це фізіольоґічно і психольоґічно тільки питання нервів, а природничо та фільозофічно тільки питання переміни матерії. Колись зревольтовані народи ставили святиню Розумові. Колиб то від них сегодня залежало, може б ставили святиню Святому Інстиктові.

Але й то ні. Протоплямі? І то якийсь похідний твір. Взяливб собі за тимчасового Бога якийсь хемічний первень, от, наприк лад, кисень. Він піддержує живуче життя, а загибаюче розкладає. Він тепер в часі ревної праці вбігає до їхніх легенів, проникає до крови. Потім, коли відчитають присуд, а шовк затисне шию, сповнить ре шту свойого владного завдання над ними...

Аж надійшов той роковий день. Птах, що кожного ранку виходив з друкарні з надрукованою бібулою, а вечером появлявся з новою, прийшов несподівано в полудне і сказав тільки:

— Забирайте, що можете і розходіться заразже.

Всі очі піднялися від друкарських каст на него і зараз потім спішно оббігли цілу кімнату. За десять хвилин не було вже ні кого, касти порожні, бібула забрана. Зникнули, щоб десь у невідомому пункті знову зібратися. Птах лишився самий. Почав барикадувати вікна і двері. Положив на столі два револьвери системи "Сміс", але військового типу, отже дванайцятьстрільні, потім ніж і сокиру. Глупий випадок. Того дня було страшно ховзько. Похованувся. Випустив пачку. Мотузок розірвався, все розлетілося. Хотів збирати. Але наблизився стійковий і якийсь агент,якого пізнав по характеристичному виразі очей. Кинувся тікати. Так, у цілій дільниці його знали, хоч про нїщо не підозрівали. Знали де живе. Наведе поліцію на товаришів. Вспів їх ще остерегти, але сам вже не вирветься. Іхніх облич не знають так, а його покаже кожна дитина під одним ударом нагайки. Отже кінець. Та лишився останній акт. Не дасть так легко взяти себе. Зов сім не дасть себе взяти. З черги розложив на столі пачку з набоями. Крізь отвори в дошках віконниці, які давно приготовив, можна брати на приціл на досить далеку віддаль. Дверей забарикадованих штабами і шафами не виважуть так легко, буде впрочім стріляти ще з другої кімнати.

Потягнено за дзвінок. Птах виглянув крізь щілину у вікні. Дім окружила жандармерія і поліція. На коні старшина. Птах вицілив і стрілив. Старшина впав з коня, а ланцюг облоги в одній хвилині розприснув на всі сторони. Тепер чути стукіт до дверий. Знову тиша. Птах виглянув крізь щілину. Щож то? Пішли собі? Доповнив набій і ждав Минуло пів години. Нагло розляглася сальва, а кілька куль наскрізь провертіло віконницю і відбилося від протилежної стіни, аж пісок посипався. Птахови вдалося крізь щілину доглянути по противній стороні площі відділ війська, що в друге прикладав кріси до лиць. Птах скоро відсунувся на бік. Грянула нова сальва. Пів віконниці вилетіло. Птах пробував прищіпитися зза муру, але віддаль була за велика. Тимчасом повторився стукіт до дверий. Вже дерево тріщить. Гатять топорами. Птах пристанув за одвірками. Барикада подається. Вже видно у виломі якесь лице. Птах пустив стріл з руки. Стріляв по мистецьки. Короткий зойк, переполох—а після того правильні кроки маршу піхоти. Ледви вспів краще сховатися за муром, коли через вилім знову грянула сальва. Знову зиркнув до вікна. Ага, зачаються під муром.Птах схилився трохи вперід. Стрілив раз, другий, третий, четвертий. Мірив цільно і швидко—успіх був за кожним разом. Але й вони не дармували. Кулі літають по всій кімнаті. Птах відкладає оден револьвер, бере другий. Вертає до вікна, не бачить нікого. вихиляється — а в тім зі стриху дому, що по противній стороні площі, впав стріл, цільний стріл, бо куля попала Птахові в саме чоло. Автоматично стягнув язичок револьверу, стрілив кудись у воздух і повалив ся без життя на долівку.

Стріляння не перенялася одначе так скоро. Довкола трупа Птаха творилася калюжа. Продіравлювали того трупа нові кулі, остріловано помешканя систематично, як поле бою з укритим там ворогом. Бо революціонер, то "хитра штука". Причаївся десь як звір і з укриття вкусить... Тож коли вкінці по якій пів години відважилися вдертись до помешкання, Птах вже добре захолов, а в димі, що заповнив кімнату, ледви могли його знайти на долівці. Така була завзятість, що його ще чоботиськами копали і товкли прикладами. На місце події зїздилися вищі достойники. Перетрусили ціле помешкання, оглянули в ньому кожну дрібницю. Птаха відвернули лицем до гори... Дві ексцеленції в шапках на голові і у викладних футром плащах вдивлялися в то незвичайне, птиче лице, а одна екскеленція сказала до другої:

— Шалений чоловік.

Друга-ж відмовила першій:

— Спитатиб Льомброза: геній чи божевілля?

Вахмайстер, що клячів біля трупа і піддержував голову Птаха, щоб ексцеленції могли їй краще приглянутися, викривив лице до ідіотичного зальотного усміху і сказав: — Свиня революційна, ваше сіятельство...

Екскеленції віддули губи на знак невдоволення, а одна з них відвертаючись сказала:

— Але хиба він тут не був самий?

Це питання порушило всіх. Зароїлися. Де решта? Втікли? Як і коли втікли? Куди втікли? Вітрець непевности подув на всіх. Екскеленції швидко зібралися і вийшли. За ними повиходили другі, нараджувалися ще в сінях, потім на вулиці. Потім екскеленції доволі спішно відїхали, а в здобутому помешканні лишилося на варті тільки кількох жовнірів і простягнений на долівці Птах, нерухомий, холодний вже — скришене звено — але такий спокійний, начеб той кулею проверчений мозок думав ще, а думаючи бачив очима душі нове помешкання, нові касти і якогось нового Птаха, що кожного ранку виходить з надрукованою бібілою, а вечером вертає зі свіжою...

А. І.

Большевицька пропаганда в Канаді

Давна, передвоєнна царська Росія зі своєю тенденційною ідеєю "славянства" оздобленою кличами славянської великодержави " казьонної" православної віри під омофором "бєлаго батюшки" царя, вела дуже завзяту боротьбу-пропаганду серед славянських народів бувшої Австрії, як також політику протекторату (опіки) над балканськими славянськими народами. В дійсности під плащиком всеславянської ідеї крилися суто московські заборчі пляни опанувати Царгород і Дарданелі, загарбати в свої руки славянські землі, які були під пануванням Австро-Угорщини і Німеччини станути твердою ногою на континенті Европи і протиставити свою азійсько-монгольську культуру европейській західній цивілізації.

В Галичині, Закарпатській Україні, Буковині як також між Чехами і Словаками дуже завзято працювала Росія у формі пропаганди "єдінаво рускаво народа" і "православної вери". Всім нам відомі діла московської пропаганди в формі москофільства, котре ще остало до сьогодня хотяй без найменшої ідейної опори як вигибаюча фіктивність піддержувана польським і чеським урядами. Дуже влучно характеризує російський панславізм Т. Г. Масарик в книжці "Світова Революція", його відношення до славянських народів, як також висвітлює неприхильні погляди держав Антанти особливо Англії і Франції на російсько-всеславянське месіянство.

З напливом української іміграції до Канади і Америки вистарчило царському російському урядови вислати туди правос лавну місію, яка зробила для Росії великі прислуги. Російські митрополити-єписко-

пи, чи то легальні чи самозванчі, як Николай, Тихон, Арсеній Чихонцев (архимандрит в Канаді), Платон, Александер. Немиловський і інші начали на ліво і на право святити в попи галицьких дячків і паламарів які вели під покришкою православія русифікаторську роботу. Вправді з повваленням російського царату, російські православні місії утратили моральну і матеріяльну опору і нині є на дорозі фактичного деморалізаційного розкладу і близькі до цілковитого упадку.

До війни Росія входила за одну з найсильнійших мілітарних держав в Европі. З вибухом світової війни на Росію покладали її союзники цілі надії, але в кінці Росія одна з перших упала під тягарем війни і внутрішним розкладом революції.

Упала царська Росія зі своїм всеславянським месіянством, настала нова Росія з новим месіянством "інтернаціоналу". Ось як влучно характеризує Т. Г. Масарик російську революцію: "Москалі, а також більшовики є дітьми свойого царизму; він їх виховував і формував століттями, їм пощастило усунути царя, але не усунули царизму. Мають царський уніформ, хоч носять його на виворіть, а Москаль зуміє носити на виворіть, як відомо, навіть чоботи." Що до диктатури пролетарияту Т. Г. Масарик сказав: "Більшовицька диктатура випливає з некритичної, цілком не наукової непомильности' режім, що боїться критики й признання думаючих людей, є (ео ірво) неможливим". Др. Дми тро Донцов в кижці "Що таке інтернаціоналізм?" характеризує дуже влучно московське месіянство: "Росія створила цілу купу інтернаціональних доткрин. Спершу це було "правдиве христіянство" потім - "славянство", нарешті —"правдивий соціялізм", що непомітно відслонювався як евразійство. Це були її інтернаціональні доткрини, але на кожній з них стояло , мов залізом вирізьблене: "Правдиве христіянство — це Я!" "Славянство — це Я!", "Правдивий соціялізм — це Я!", "Правдиве братерство народів і правдивий інтернаціоналізм — це Я!". (стор. 7.)

Маємо дуже ясні докази як ферментували галицькі москофіли коли не стало царя, як одним махом пера москофільська часопись "Воля Народу" а теперішний "Сельроб" зукраїнізувалися. Як скоро і богато "галицьких русских" з "неделімства" перескочило в "червоні". Такі самі відносини були в Канаді і Америці.

Московська пропаґанда ширена москофілами до війни була опанувала певну скількість української суспільности, що серед тодішних відносин можливим. До цего сприяла навіть австрійська влада, яка була в руках поляків. Звісний є польський клич: "пусьціць русіна на русіна". По упадку царизму, маси, які були отумянені московською пропаґандою славянства, без великих труднощів вдалося опанувати новим московським аґентам большевизму. Так званий український большевизм має своє ґенетивне (родове) походження в особовім складі, як також по цілим своїм змісті від передвоєнних москофілів. Для певної скількости українців істнувала і тепер істнує "напів містична Росія", без огляду, чи вона була колись біла а тепер червона. Це все наслідки рабського закріпощення української нації, яких ми до цеї пори не успіли знищити між українцями.

Богато характеристичних даних має большевизм в Канаді. Ця відмінність повстає в наслідок суспільного уґрупування замешкуючих народів, як також законних меж цеї держави. Завданням московського комінтерну є в кожній державі основати комуністичну партію, без огляду, чи в легальний спосіб, чи нелеґальний, як аван ґард ніби до викликання "всемірної революції". Комуністична партія в Канаді істнує зовсім легально. Члени партії, це по більшій части люди українського походження, які своїм ґенетичним походженням по найбільшій части бувші маскофіли, від так жиди, фінляндці і кількох англійців. Обект організованого ділання комуністичної партії в Канаді це" Workers Unity League," котра підлягає Red International of Labor Unions, ' , а ця Третому Інтернаціонали в Москві (Чи не королівський родовід?!), як також так звані "Українські Робітничо-Фармерські Доми, Робітничо Запомогове Товариство, недавно зорґанізоване ТОДОВИРНАЗУ (товариство допомоги визвольному рухові на Західній Україні) і всякі інші підвідділи як розгалуження цих товариств. Подавляючу більшість в тім цілім зборі большевизму в Канаді становлять люди українського походження.

В дальшім тягу цеї статті буде мова тільки про большевиків українського походження, бо они є фактично тою опорою на якій базується вся большевицька пропаганда в Канаді, як також вони по приказу Москви стараються поборювати український національний розвиток в Канаді та в Старім Краю.

Большевизм в Канаді, а радше експозитуру платних аґентів московського комінтерну, не можна уважати як щось природного, яке зросло на ідейних основах, витворене природними умовинами. Це твір, якого головним орґанічним серединком до життя є "юдин гріш" і за ті гроші працює зорґанізована певна кліка аґентів московського комінтерну. За доказами, що большевики одержують з Москви гроші, не треба дуже довго шукати, хотяй це є ніби законспірованою большевицькою тайною. По донесенням англійської часописі "Фрі Пресс" із серпня ц. р. в руках державних властей є докази про одну московську посилку в сумі $18.000. В звязку з цим арештовано девятьох тов. лідерів в Торонто і в коротці відбудеться судова розправа на підставі §98 карного кодексу.

Дуже характеристичний звіт з діяльности організації ТУРФДім за час 1930 - червня 1931. Касієри, котрі укладали касове замкнення рахунків за той час, чогось то забули поставити в рубриці розходів суми заплаченого податку і лайсенсу (концесії) за більш як 100 товариських будинків. З заключеного виходить, що шило вилізло з мішка і з того можна робити висновок, що або пролетарська Москва заплатила цей податок, або буржуазна Канада подарувала.

Большевицьку пресу в українській мові "Українські Робітничі Вісти", "Фармерське Життя", "Робітниця", Бойова Молодь" і за "Більшовизацію" розсилають большевики у великій скількости на поодинокі адреси,зовсім безплатно. Між фармерами й робітниками швендається велика скількість платних аґентів. В Канаді є свобода слова і часописі не підлягають цензурі, але є друга цензура перед котрою большевики мають респект, є цензура політбюра комінтерну в Москві, тому большевицькі ґазети у своїх звідомленнях із засади брешуть, все прибільшують цифри, розмальовують в надто брехливім тоні економічні відносини в Канаді, взагалі стараються в пресі представити московським начальникам все в рожевому світлі, будьтоби в Канаді " большевицька революція" вже близько. Звісно, від успіхів їх праці, залежні дальші грошеві "подаяния" з Москви. Одну особливо прикмету мають большевицькі аґенти, а іменно: дуже чогось не люблять особистої критики в пресі. Скритикувати в пресі когось з лідерів за його некомуністичні "зделки", то большевицькі аґенти підіймуть у відповідь такий непогамований рев немовби цілий світ валився, але за критику самого комунізму, то дуже час то з легким серцем вибачають — вдаючи, що не чули і не бачили. В тім то представляється ціла суть наймита.

Большевицькі аґенти у своїй пропаґандивній роботі дуже часто підшиваються під українське імя і тим іменем завсігди заступаються, будьтоби вони також українці. При кожній нагоді стараються послуговуватися українськими національними кличами і їх використовувати для своїх цілей. Як факт, може послужити аґітаційна промова підчас концерту бувшого учителя комунізму в Ріджайні, Саск., тов. Гнатюка, який між іншим сказав: "ми були скрізь, ми будували Народні Доми і ми

їх лишили, бо побачили, що нам не по дорові з тими панками. Ми відтак побудували робітничі доми і як раз тут ми розвинули свою працю в ріжних культурних напрямках, ми підняли своє національне імя та дали доказ народови в якого окруженню находимося, що ми не є жадні "галішмени", як вони колись нас прозивали а Українці гідні свойого імени".

Коли на Україні відбувався процес проти "Союзу Визволення України", тоді большевицькі агенти в Канаді по своїх домах уряджували віча, на яких представляли "неймовірні страхіття" які мали зробити Єфремів і другі. Ухвалювано навіть резолюції, щоби пролетарський суд в Харкові покарав смертію членів "Союзу Визволення України". Вже до цілковитої друзоти докотилися большевицькі агенти, коли в наслідок саботажної акції УВО.,в Галичині поляки зачали пацифікацію. Тоді агенти підняли крик, що УВО на спілку з поляками пацифікує робітників і селян на Західній Україні". Очевидно, що агенти такою безглуздою політикою пошилися в дурні. Взагалі большевицька преса в Канаді виступає проти українського національного руху аж надто енергійно, а одинокий її атакуючий арґумент, це лайка. Вони вже виробили свого рода термінольогію відповідних слів, як пр. "жовтоблакеть", "неньколюбці" і др.

(Докінчення буде)

ЛИСТ

До Головної Управи Української Стрілецької Громади: —

Я нище підписаний, отцим листом повідомляю Вас, **що я відїзджаю До Старого Краю,** то прошу заперестати висилати мені часописи. Тішуся і жаль мені покидати Канаду а головно нашу орґанізацію У. С. Громаду і жалую що я не міґ більше щось для неї придбати, але я з неї скористав богато, за що складаю як найсердечнішу подяку всім тим робітникам що не жалують праці на так велике діло.

То-ж прощаюсь з Вами дорогі Товариші, будьте здорові і витревалі в тій боротьбі за кращу долю Українського Народу. І дай Боже щоби прапор У. С. Громади вже в короткім часі повівав в столиці Кия зя Льва, та щоби наші мрії здійснилися вже якнайскорше. Я від себе буду всім говорити в Старім Краю, що не самі ми а там далеко за океаном в чужій землі е ще вірні сини безталанної Неньки України, котрі тільки чекають на голос Сурми, щоби злетіти на поміч своїм братам.

Кріпімся і єднаймося до великого діла, бо час недалекий, щоби нас не застав не приготованих і посварених, бо розправа буде кровава і наш прапор Самостійної України не сміє вже ніколи впасти, хіба на наші кістки.

То-ж ще раз здоровлю Головну Управу Української Стрілецької Громади і всіх Стрільців та прихильників нашої справи. Здорові Були!

Ваш незабутий товариш і друг

П. С.

НА ВИЗВОЛЬНИЙ ФОНД РІДНОГО КРАЮ

від 1-го Серпня до 15-го жовтня зложили слідуючі жертводавці: —

По $19. 80. А. Сенчук збірка.
По $17.75. Г. Тарасюк. збірка.
По $ 5.00. Др. А. Цимбалістий.
По $ 2.00. Г. Шкабарніцький, І. Тишко, В. Чабан, С. С., І. Й. Савчук.
По $1. 15. А. Артишко, збірка.
По $1. 00. П. А. Шевчук, Мороз, І. Верещак, Г. Ковалишин, П. Сороцький, П. Парій, М. Бавус, І. Микитюк, І. Страйчук.
По $0. 50. Андрухів, Марінчак, І. Паничок.
По $0. 25. А. Проць, М. Масталір, І. Ронський.

Разом ..... $65. 95.

Всім збирачам і жертводавцям складає Головна Управа УСГ. щиру подяку , що не жалують свого труду і жертв на так взнеслу ціль.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ!

Розбудову Нації

Орган Проводу Українських Націоналістів

виходить кождого другого місяця подвійним числом

Містить ідеольогічні, фільозофічні, політичні, історичні, господарські, військові, літературні та инші статті, спомини учасників української визвольної боротьби, огляди міжнародньої політики, світового господарства, життя на всіх українських землях і життя Українців на чужині та звідомлення з діяльности Орґанізації Українських Націоналістів.

Передплату у висоті $1.50 річно приймає:

" К А Л И Н А "

BOX 2121 WINNIPEG,MAN.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ!

Літопись Червоної Калини

Ілюстрований журнал, виходить кождого місяця

Містить історичні та побутові статті з часів нашої визвольної війни. Описує живим і легким стилем історичні події наших визвольних змагань.

Передплата на рік $2.00

Передплату слати на адресу:

" К А Л И Н А "

BOX 2121 WINNIPEG,MAN.

Читайте і передплачуйте тижневик "УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС"

Виходить в Перемишлі, Галичина. Річна передплата $2.50 Передплату слати до кооп. **"КАЛИНА"** Box 2121, Вінніпеґ, Ман.

Ваша жертва на Боєвий Фонд прискорює визволення Рідної Батьківщини з під ворожої окупанщини.

СКЛАДАЙТЕ ЖЕРТВИ НА БОЄВИЙ ФОНД РІДНОГО КРАЮ

ШЛЯХАМИ НА СОЛОВКИ В. Юрченка.

В цій книжці автор, колишній повстанець, учасник визвольних змагань, опісля радянський урядовець — описує революційні події на Великій Україні, жахливі переживання в большевицьких тюрмах та тернистий шлях на Соловки.

ПЕКЛО НО ЗЕМЛІ

Це продовження книжки Шляхами на Соловки, дальші спомини В. Юрченка »В Усе вложі ОГПУ« (на Соловках) та втеча звід тіль. Це низка страхіть »Усевлону« (управленіе северних лагерей особого назначенія ОГПУ), нелюдської каторжанської праці засланців та незвичайно цікавий малюнок пригод підчас 5. 000-кільометрової втечі з диких нетрів болот далекої півночі.

Ціна обох книжок брош. **$1.50**
В оправі **$2.00**

Повищі книжки можна набути в кооп. **" КАЛИНА "** 153 МкҐреґор Стр. Вінніпеґ, Ман.

Карта Замовлення

Тих, що бажають замовити місячник "СТРІЛЕЦЬКІ ВІСТИ", прохаємо виповнити цю картку та вислати до нашої адміністрації.

Прохаю вислати часопись "Стрілецькі Вісти" на поницу адресу, а в залученню посилаю передплату в сумі 1 доляра.

Імя і назвиско .....

Почта .....

Провінція .....

Українська Стрілецька Кооператива

"КАЛИНА"

має на складі найновіші видання кооперативи "Червоної Калини" у Львові і продає по дуже приступних цінах. Видання "Червоної Калини" — це твори учасників визвольних змагань українського народу.

	Опр.	Брош.
Перші стежі	$1.25	0.75
Джінгісхан	.75	0.50
Чорні Рядки	1.00	
Спомини Шухевича 5 томів в гарній оправі	5.00	
Зірка	1.00	
Вадим	1.00	0.60
Щоденник Чикаленка		1.75
Спомини Петрова 3 т.	3.00	1.80
Берестейський мир	1.50	1.00
Курилася доріженька		0.60
Перед навалою		0.60
Чорторий		0.60
Квіти і кров		0.60
На згарищах		0.60
Видиш брате мій	1.00	0.60
Партизани 2 томи	2.00	1.20
Кожухів	1.00	0.60
Галаган, спомини 4 т.	4.00	2.80
Світова революція 2 т.		3.50
На чорній дорозі	1.00	0.60
Чета крилатих		0.75
Хрестний огонь		0.60
Життя і пригоди Цяпки		0.75

	брош.
Глум	0.35
В огні	0.75
Оттак собі	0.40
Грішник	0.40
Договір з Денікіном	0.25
Слота	0.25
Між молотом а ковалом	0.25
Політика пріщіпіяльна і опортуністична	0.25
За рідне гніздо	0.20
Що таке інтернаціоналім	0.15
Белз, Буск, Звенигород	0.10
За український Львів	0.20
Перемишль	0.10
Теребовля	0.10
Хмельницький у Львові	0.10
На вічну Ганьбу Польщі	0.55
Гуцульський Курінь	0.75
Спомини Дорошенка 4т.	1.25
Гіркий то сміх	1.00
Товариші сміху	0.45
Люде і блазни 2 т.	1.00
Марево війни	0.30
Ждала, ждала козака	0.25

Крім повище наведених видань "Червоної Калини" маємо на складі всі другі видання зі всіх галузей української літератури, включаючи театральні і музичні твори.

Книжки висилаємо на замовлення за попереднім надісланням грошей. На СОД книжок не висилаємо

Всі книгарні в Канаді дістають книжки на тих самих умовах, на яких побирали книжки вирост з кооперативи "Червона Калина" у Львові.

Замовлення просимо посилати на слідуючу адресу:

Ukrainska Kooperatywa "KALYNA"

BOX 2121 — WINNIPEG, MAN або 153 McGREGOR ST.